

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο Έχθρός.

[Συνέχεια]

ΚΘ'

Ο μαρκήσιος αναγνωρίζει ότι εις άγενής είναι άντάξιος εύπατρίδου.

Ο κ. Λατραδ ήτο μόνος έν τῷ ίσογείῳ ένθα τῇ προτεραιά είδομεν αὐτὸν συνδιαλεγόμενον πρὸς τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ, ὅτε εις τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ τῷ ἀνήγγελε τὴν επίσκεψιν τοῦ μαρκησίου Βερβεΐν.

— Ἡξέυρεις πολὺ καλά, εἶπεν ἀρκούντως ἀποτόμως, ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερβεΐν δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην ὁπόταν ἔρχεται νὰ τὸν ἀναγγέλλης.

Καὶ δραμῶν εις τὴν θύραν με ἀνοικτάς ἀγκάλας :

— Ἐλάτε λοιπὸν, μαρκήσιε, ἀνέκραξεν, ἐλάτε ! Ἄ, ὄχ, εἶναι ἀνάγκη τάχα τόσων φιλοφρονήσεων ;

Ο Ἄδριανὸς εἰσήλθε σοβαρὸς, ὀλίγον συγκεκινημένος, καὶ κρατῶν τὸν πῖλον αὐτοῦ.

— Νὰ δά, ποῦ ἤλθατε, ἐπανελάθεν ὁ πρῶν ἐργολάβος ἤξέυρετε, φίλε μου, ὅτι εἶναι πέντε ἡμέραι σήμερον, ὅπου δὲν σὰς είδομεν ἢ Ἀδέλα ήτο ὀλίγον ἀνήσυχος, ἀλλὰ χθές μὰς ἐπεσκέφθη ὁ κύριος Σανζάκ καὶ μὰς καθυσόχασε καὶ ἐπομένως δὲν σὰς μαλόνω. Ἡμπορούσατε ὅμως νὰ μὰς εἰπῆτε ὅτι ἤθέλατε νὰ ἰδῆτε τί συμβαίνει εις τὸ ὠραῖον κτήμα σας Βερβεΐν. Λοιπὸν, εἴσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸ ταξείδιόν σας ;

— Ναί, πολὺ εὐχαριστημένοι.

— Βλέπετε, μαρκήσιε, εἶναι καλὸν ἀπὸ καιροῦ εις καιρὸν νὰ βλέπη καὶ τὸ μάτι τοῦ ἰδιοκτήτου. Τὸ ἤξέυρω αὐτὸ ἐγὼ, ὁ ὁποῖος διηθύνα ἐπὶ τριάντα σχεδὸν ἔτη στρατοῦς ὄλους ἐργατῶν. Με αὐτοὺς ἔκτισα οἰκίας, καὶ αὐτὸ εἶναι δόξα -δι' ἐμέ' αἱ περγαμνηαί μου, μαρκήσιε, εἶναι αἱ πέτραι τῶν οἰκοδομῶν ! Ἄλλὰ δὲν θὰ στεκώμεθα ὄρθοι, νομιζῶ ἄς καθίσωμεν. Ἡ κόρη μου εὐρίσκειται τώρα με τὴν ράπτριαν της... Ὡ ! καὶ αὐταὶ αἱ ἰδιοτροπίαί τῶν γυναικῶν ! Ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀναβῶμεν εις τὸ δωμάτιόν της.

— Κύριε Λατραδ, εἶπεν ὁ Ἄδριανός, λογιζομαι εὐτυχής, ὅτι σὰς εὐρίσκω ἐδῶ μόνον, διότι ἔχω ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσω πρὸς ὑμᾶς ἰδιαιτέρως.

Ο ἀφελής ἀνὴρ ὑπεμεϊδίασεν, ὑποκλείσας τοὺς ὀφθαλμούς.

— Λοιπὸν, κύριε μαρκήσιε, εἶπεν, ὁμιλεῖτε, σὰς ἀκούω.

— Ἐχω μίαν λυπηρὰν ὁμιλίαν νὰ σὰς κάμω. Κύριε Λατραδ, σὰς ἠπάτησα, διότι δὲν σὰς ἐφάνέρωσα τὴν θέσιν μου· εἶμαι ἀ-

ναξίος τῆς τιμῆς, τὴν ὁποίαν θέλετε νὰ μοῦ κάμετε, νὰ μοῦ δώσετε δηλαδὴ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς σας, καὶ δὲν δύναμαι νὰ γείνω σύζυγος τῆς δεσποινίδος Λατραδ.

— Τί κάθεσθε καὶ μοῦ λέγετε ;

— Τὴν ἀλήθειαν, κύριε. Εἴσθε πλουσιώτατος, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι πτωχός.

— Πτωχός, πτωχός, ὄχι δὰ καὶ τόσον. Ὅταν ἔχη τις μέγαρον ὡς τὸ τοῦ Βερβεΐν, με τὸ μέγα του κτήμα, τὸ ὁποῖον περιέχει ἐκτὸς τοῦ μεγαλοπρεποῦς κήπου τρεῖς ὠρχίας καὶ εὐφωρωτάτας ἐπαυλεις, πρὸς τούτοις μεγάλα καὶ μεγαλοπρεπῆ ὄαση, τὰ ὁποῖα σκεπάζουν μέρος ἐνός νομοῦ, δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶπη ὅλα αὐτὰ τίποτε. Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ γείνετε σύζυγος τῆς θυγατρὸς μου ; διατί ; ἐξηγηθῆτε, κύριε μαρκήσιε, καὶ θὰ σὰς ἀποκριθῶ κατόπιν. Ἄς ἀκούσωμεν αὐτὴν τὴν λυπηρὰν ὁμολογίαν, τὴν ὁποίαν ἔχετε νὰ μοῦ κάμετε.

— Ἀπὸ δύο ἐτῶν, ἀπὸ ἔτους πρὸ πάντων, ἔζησα ἄτακτον βίον.

— Ὅπως ζῆ τώρα ὁ διεφθαρμένος υἱός μου.

— Ἡμην χαρτοπαίκτης.

— Καὶ ὁ Ἰούλιος παίζει.

— Ἐχασα εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον μεγάλα ποσά.

— Αὐτὸ κάμνει καὶ ὁ Ἰούλιος, νὰ χάνη καὶ ὄλονεν νὰ χάνη.

— Δὲν ἔζησα ὡς λογικὸς ἄνθρωπος ἄλλ' ὡς μωρός, διαπράττων μωρίας ἐπὶ μωριῶν ἱκανοποιῶν πᾶσάν μου ἰδιοτροπίαν καὶ διασκορπίτας ὀλόκληρον τὴν περιουσίαν μου.

— Ἀκόμη σήμερον τὸ πρῶτ' ἀκριβῶς ἔλεγα εις τὸν υἱόν μου : «Φέρεσαι ὡς μωρός καὶ κάμνεις ἀνοησίας ἐπὶ ἀνοησιῶν, καὶ πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἰδιοτροπιῶν σου, διασκορπίζεις τὰ χρήματά σου».

— Τέλος, κύριε Λατραδ, εἶμαι ἄσωτος· ἐπειδὴ αἱ πρόσδοαί μου δὲν ἐπαρκῶσι πλέον, συνωμολόγησα μεγάλα δάνεια καὶ ὑπεθήκευσα πολλάκις τὸ Βερβεΐν, τὰς ἐπαυλεις μου, τὰ ὄαση μου. Ἄσυνέτως καὶ μωρῶς διεσπάθησα τὴν πατρογονικὴν μου περιουσίαν !

— Λοιπὸν, κύριε μαρκήσιε, τὰ γνωρίζομεν ὅλα αὐτά.

— Πῶς, τὰ γνωρίζετε ;

— Ὅτι εἴσθε σχεδὸν κατεστραμμένοι, ναί, κύριε μαρκήσιε. Ἡξέυρετε ὅτι ἔπρεπε νὰ σκεφθῆτε ὅτι ἄνθρωπος ὡς ἐγὼ δὲν ἀρκεῖται εις τὴν τύχην· ἐζήτησα καὶ ἔλαθα πληροφορίας, καὶ τοιουτοτρόπως ἔμαθα ...

— Τότε, κύριε Λατραδ, θὰ ἐνοήτε . . .

— Ναί, ναί, ἐνοῶ εἰς ποῖα αἰσθήματα ὑπηρεύσατε ὅταν ἐκάμαντε τὴν λυπηρὰν ὁμολογίαν. . . Πολὺ καλά, κύριε μαρκήσιε, πολὺ καλά· τώρα ἰδοῦ καὶ ἡ ἰδικὴ μου ἀπάντησις : Κύριε μαρκήσιε, ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ὑπερηφανεύομαι ὅτι σὰς ἔκαμα γαμβρόν μου !

Ο Ἄδριανός ἐμεινεν ἐκπληκτος εἰς τὴν ἀπάντησιν ταύτην, τὴν ὁποίαν οὐδόλως περιέμενε καὶ προσήλωσε τοὺς ὑπερμέτρως ἀνεωγμένους ὀφθαλμούς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἄλλοτε κτίστου.

Οὗτος δ' ἐπανελάθεν :

— Ἐνδεχόμενον νὰ ἤθελαν νὰ σὰς παίξουν κακὸν παιγνίδιον νὰ σὰς καταδιώξουν

δηλαδὴ δικαστικῶς διὰ νὰ λάβῃ εις τὴν κατοχὴν του τὰ κτήματά σας· ἀλλὰ σταθῆτε, ὁ γέρω-Λατραδ δὲν ἐνοεῖ αὐτὸ ἔτσι· δὲν θὰ γείνη τίποτε χωρὶς τὴν ἄδειάν μου, ἔχω πρόχειρα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα θὰ σταματήσουν καὶ δικαστικούς κλητῆρας καὶ δικηγόρους καὶ δικαστάς, οἱ ὁποῖοι ὅλοι μαζί δὲν ἀξίζουσι τίποτε. Λοιπὸν καὶ ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ δὲν ἔχομεν κάμμειαν ἀνησυχίαν.

» Πρέπει τάχα νὰ σὰς τὸ εἰπῶ ; Λοιπὸν, μαρκήσιε, ἐπέθυμον νὰ σὰς κάμω μίαν ἐκπληξιν. Ναί, ἤθελα τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ὑπεγράφετο τὸ προικοσύμφωνον, νὰ δώσω εις τὰ χεῖρα σας τὰς ἀποδείξεις τῶν δανείων σας ἐξαγορασμένας ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ σας. Ἰδέα ἰδικὴ μου, εἶναι αὐτὴ, ἓνα μικρὸν πατρικὸν δῶρον.

Ο μαρκήσιος ἐννεὸς ἐξηκολούθει νὰ ἀτεινίζη αὐτόν.

Ο ἀτυχής ἐνόει παραπολὺ ὅτι ὁ κ. Λατραδ δὲν τὸν ἀφινε ποσῶς νὰ διαφύγη καὶ ἡσθάνετο τὸ βάρος τῆς ἀλύσεώς του.

Ἡ θέσις του, ἥτις εις ἄλλον τινὰ μὴ ἐνδιαφερόμενον θὰ ἐφαίνετο κωμικὴ πως, ἤτο πράγματι φρικώδης δι' αὐτόν.

— Ὡ ! δὲν παραιτοῦμαι ἀπὸ τὴν ιδέαν μου, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λατραδ, καὶ ἐὰν δὲν γείνη τὴν ἡμέραν τῆς ὑπογραφῆς τοῦ προικοσυμφώνου, θὰ γείνη κατόπιν. Ὑπῆγα καὶ εἶδα τὸν Ἰουδαῖον Σολομῶντα. Τί γελοῖος ἄνθρωπος. Μοὶ εἶπεν ὅτι παρεχώρησε τὰς πιστώσεις του εἰς ἄλλον, τοῦ ὁποῖου ὅμως τὸ ὄνομα δὲν εἰμπορέσει ἢ δὲν ἠθέλησε νὰ μοῦ εἶπη. Αὐτὸ μ' ἐλύπησεν, ἐνεκα τῆς ιδέας μου, ἀλλὰ καὶ δὲν με ἀνησυχεῖ. Ὅταν ὁ δανειστής σας θελήσῃ νὰ φανερωθῇ θὰ ἡμεθα ἐδῶ διὰ νὰ τοῦ ἀποκριθῶμεν.

» Ὡστε, μαρκήσιε, νὰ ἦσαι ἡσυχος καὶ νὰ κοιμᾶσαι ξένοιαστα. Δὲν θὰ πειράξουν κανέν ἀπὸ τὰ κτήματά σας. Νὰ πωληθῇ τὸ μέγαρον Βερβεΐν ; Ποτέ, ποτέ. Νὰ σὰς εἰπῶ, ἐγὼ εἶμαι ἓνας ἀπλῶς ἄνθρωπος, καὶ ἐὰν ἔχω ἐλαττώματα—ἀλλὰ καὶ ποῖος δὲν ἔχει ;—ἔχω καὶ προτερήματα.

» Δὲν σὰς κατακρίνω, διότι ἐκάματε χρέη· καὶ ναί μεν δὲν θέλω νὰ εἶπω ὅτι σὰς ἀικαιόνω, ἀλλὰ τέλος, καθὼς σὰς εἶπα, δὲν σὰς κατακρίνω δι' αὐτό. Ὑπάρχουν εις τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου τόσα καὶ τόσα, τὰ ὁποῖα πρέπει κανεὶς νὰ συγχωρῇ !

» Ἐγὼ δὲν ἔκαμα ποτέ χρέη, ἴσως διότι δὲν ἠμπόρεσα ποτέ νὰ κάμω.

» Καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν ἐγνώρισα μόνον τὴν ἐργασίαν, πάντοτε δὲ εἰς τὸ ἔργον μου εὐρίσκόμενος, δὲν ἔλαθα ποτέ καιρὸν νὰ διασκεδάσω· ἐὰν δὲν ἤτο αὐτὴ ἡ αἰτία, θὰ ἔκαμα πιθανῶς κ' ἐγὼ καθὼς σεις, καθὼς ὁ Ἰούλιος καὶ τόσοι ἄλλοι.

» Ὅταν ἤμην δεκαεσσάρων ἐτῶν, ἤρχισα νὰ σβυνω ἀσθέστην, καὶ ὅταν ἐγεινα δεκαεξί, μετεχειρίζομην πολὺ καλά τὸ μυστήριον.

» Ἐπειδὴ ἤμουν καλὸς ἐργάτης, ἐγεινα μετ' ὀλίγον ἐπιστάτης ἐργατῶν καὶ ἀργότερα διευθυντῆς ἐπὶ τῶν οἰκοδομητικῶν ἐργασιῶν, κατόπιν σύντροφος, καὶ ἐπὶ τέλους μόνος κύριος τῆς ἐργασίας μου, ἐργαζόμενος πάντοτε, χωρὶς νὰ σκέπτομαι ἄλλο τι παρὰ τὴν ἐργασίαν μου. Ἀνέβην, καθὼς βλέπετε,

σκαλί πρὸς σκαλί εἰς τὴν θέσιν τοῦ εἰμαι.

» Ἐκέρδησα ὀκτὼ ἑκατομμύρια ! Λοιπὸν δὲν πρέπει τάχα νὰ κάμω τίποτε μὲ αὐτά ; Ἡ Ἀδέλα ἔχει προῖκα ἐνάμισυ ἑκατομμύριον, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ποσὸν τῆς ἀνῆκει ἀπότου ἀπέθανεν ἡ μητέρα της καὶ ἐὰν ἐγὼ θέλω νὰ ὑπανδρεύσω τὴν κόρην μου καὶ νὰ τῆς δώσω ἀκόμη ἐνάμισυ ἢ καὶ δύο ἑκατομμύρια, πῶς δικαιούται νὰ πῆ τίποτε ;

» Ἄ, δά, ἡ περιουσία μου εἶναι ἰδική μου, καί, ἰδική μου γιὰ κυττάξετε, μαρκήσιε, μὲ αὐτὰ τὰ χονδρὰ χέρια τὴν ἐκέρδησα».

Οὕτως ὁμιλῶν ὁ πατὴρ Λατράδ ὑπερηφανεύετο πράγματι· ἦτο ζωηρός, εἶχε φλογερὸν τὸ βλέμμα καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἐμειδία.

Εἰς μέλλων γαμβρὸς ἄλλος ἢ ὁ μαρκήσιος δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀντιστῆ εἰς τοὺς προφερομένους λόγους, ἀλλὰ θὰ ἐλάμβανεν ἐν σπουδῇ τὰ χονδρὰ χέρια καὶ θὰ τὰ κατησπάζετο.

— Νὰ σὰς εἰπῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Λατράδ, ποτὲ δὲν ἤξευρα πῶς νὰ ἐξοδεύσω τὰ χρήματά μου, καὶ ἐὰν δὲν εἶχα τὴν γυναῖκά μου καὶ τὴν κόρην μου, νομίζω ὅτι θὰ ἐφοροῦσα ἀκόμη τὸ ἀσβεστωμένο ἐπανωφόρι μου, καὶ νὰ μὲ πάρ' ὁ διάβολος, ἐὰν θὰ ἐφρόντιζα ποτὲ νὰ κτίσω σπίτια. Ἡ κλίσις πρὸς τὴν πολυτέλειαν μ' ἐκυρίευσεν ἀμέσως, ὡς μολυσματικὴ ἀσθένεια — καὶ δὲν εἶναι τάχα ἀσθένεια εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ ζῶμεν ; — καὶ μοῦ ἤλθε εἰς τὸν νοῦν ἰδέα μεγαλείου.

» Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι τρέλλα, θὰ ποῦν μερικοὶ ναί, εἶναι ἐλάττωμα, τὸ ἤξεύρω, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε, δὲν εἶναι κανεὶς τέλειος εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.

» Πιθκὸν νὰ μὲ περιγελοῦν, ἀλλ' ἀδιάφορον ἔχουν καὶ τὰ καλά των ἡ κενοδοξία καὶ ἡ ἀλαζονία. Ἄφου ἐκέρδησα χρήματα, κάμνω καὶ ἄλλους νὰ κερδίσουν.

» Ἐλα, τί λέγεις ; δὲν εἶναι καλλίτερον αὐτὸ τὸ ὅποιον κάμνω ἐγὼ, παρὰ νὰ κλείη κανεὶς τὰ χρήματά του, ὅπως κάμνουν οἱ φιλάργυροι ;

» Ἄλλ' ἔφυγα ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν μου, ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἤθελα νὰ σὰς εἰπῶ, καὶ ἐπανέρχεται εἰς αὐτὴν. Ἄφου ὑπανδρεύσω τὴν κόρην μου, δὲν ἔχω πλέον ἀνάγκην πολυτελείας, διότι ἐπειδὴ οὔτε ὄχληρός εἰμαι, οὔτε ἐνοχλητικός, ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μὲ πετάξῃ ὁ γαμβρὸς μου ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι· τότε θὰ ζῶ μεγαλοπρεπῶς μὲ πενήντα χιλιάδας φράγκα τὸ ἔτος.

» Λοιπὸν, μαρκήσιε, ἡ πρόθεσίς μου ἡ ἀμετάτρεπτος ἀπὸ τῆς σήμερον εἶναι νὰ μοιράσω εἰς δύο τὴν περιουσίαν μου, ἡ ὁποία θὰ περισσεύσῃ μετὰ τὰς πενήντα χιλιάδας φράγκων καὶ τὸ ἐν μερίδιον θὰ φυλαξῶ διὰ τὸν υἱόν μου, ὅταν πῆξῃ περισσότερον τὸ μυαλό του, τὸ δὲ ἄλλο θὰ τὸ δώσω ἀμέσως εἰς τὴν κόρην μου. Αἱ ! δὲν εἶναι ἐξαιρετος αὕτη ἡ ἰδέα ; Μοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν κατόπιν ἀπὸ μίαν συνομιλίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμα μὲ τὸν φίλον σας τὸν ὑποκόμητα.

» Σκεφθῆτε λοιπὸν, γαμβρέ μου, ἡ κόρη μου θὰ γείνη μαρκησία, θέλω νὰ ἡμπορῇ νὰ κρατήσῃ τὸν βαθμόν, ὁ ὁποῖος ἀρμόζει

εἰς μίαν μαρκησίαν Βερβεῖν ! Γιὰ νὰ ἰδοῦμεν, τί λέγετε δι' αὐτά ; »

— Δὲν λέγω τίποτε, διότι δὲν ἤξεύρω πλέον κ' ἐγὼ τί νὰ εἰπῶ, ἐψέλλισεν ὁ νέος ὑπὸ πολλῶν ἀγωνιῶν κατατρυχόμενος· εἶμαι κατεντροπισσμένος... εἶμαι...

— Ἐλα δά, ἤξευρα ὅτι οἱ λόγοι μου θὰ ἔφερον ἀποτέλεσμα !

Πράγματι, ὁ Ἀδριανὸς ἠμυχάνει τί νὰ εἴπῃ, καὶ ἡ ἀμυχανία αὐτοῦ ἀρκούντως ἐνέβαινε τὴν δυσάρεστον θέσιν, εἰς ἣν εὐρίσκετο.

Τότε ἡ δεσποινὶς Λατράδ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶπον ὅτι ὁ πατὴρ της ὠμίλει μετὰ τοῦ μαρκησίου, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ἄ ! ἤλθες, Ἀδέλα ! ἀνέκραξεν ὁ κ. Λατράδ, ἔλα γρήγορα, ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ εὐθὺς κάτι τι ἐμπροστά του.

— Σὰν τί πατεράκι μου ; ἠρώτησεν ἡ νεάνις, τείνασα τὴν χεῖρα τῷ Ἀδριανῷ.

— Μάντευσε τί μοῦ εἶπε πρὸ ὀλίγου ὁ κ. μαρκησὶος Βερβεῖν.

Ἡ νεάνις προσέβλεψε τὸν Ἀδριανὸν καὶ ἀπεκρίθη :

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ μαντεύσω, πατεράκι μου !

— Ἐχεις δίκαιον, κόρη μου, ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἐμάντευες.

— Λοιπὸν, εἰπέτε μου, πατέρα.

— Ἀκουσέ το καλά· ὁ κύριος μαρκησὶος ἤλθε νὰ μοῦ πῆ, ἐξομολογούμενος τρόπον τινά, σημείωσέ το καλά αὐτό, ἤλθε νὰ μοῦ εἴπῃ : « Εἶμαι ἀνάξιος τῆς τιμῆς, τὴν ὁποίαν μοῦ κάμνετε, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ νυμφευθῶ τὴν δεσποινίδα Λατράδ, διότι εἶσθε πλουσιώτατος, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι πτωχός· ἔζησα ἀτάκτως καὶ ἕνεκα τῶν ἀνοησιῶν μου σχεδὸν κατεστράφη. Λοιπὸν ἰδοῦ διατί, καὶ τὰ λοιπά ».

Τὸ βλέμμα καὶ ἡ φυσιογνωμία τῆς νεάνιδος ἠλλοιώθησαν· ἀσθμαίνουσα καὶ μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς προσέβλεψε τὸν Ἀδριανόν, ὅστις τεταπεινωμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, ὠμοίαζε πρὸς μαθητὴν σχολείου, ἐπιπληττόμενον διὰ σφάλμα τι.

— Ἀλήθεια εἶναι αὐτά, κύριε μαρκήσιε, εἶπε μετὰ ζωηρᾶς συγκινήσεως.

— Τοῦ εἶπα τὸ ἴδιον πράγμα, ἐπανέλαθεν ὁ κύριος Λατράδ, καὶ ἐπρόσθεσα μάλιστα : « Πολὺ καλά. » Ἐπειτα τῷ ἀπήντησα μὲ καλὸν τρόπον· γιὰ παρατήρησέ τον, εἶναι ἀκόμη ἐκστατικός δι' ὅσα τοῦ εἶπα· παραδείγματός χάριν, ἠπόρησε πολὺ ὅταν τοῦ ἀπήντησα : « Αἱ, κύριε μαρκήσιε, ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐνομίζατε ὅτι θὰ μοῦ φανερώσετε τώρα, ἡμεῖς τὸ ἤξεύρομεν ἀπὸ πολὺν καιρὸν ! » Τώρα εἶναι ἡ σειρά τῆς κόρης μου νὰ σὲ μαλώσῃ, καὶ ἐγὼ σὰς ἀφίνω.

Καὶ ἐξῆλθε γελῶν δυνατὰ.

— Ἄ ! μὲ ἀγαπᾷ, μὲ ἀγαπᾷ ! ἔλεγε κατ' ἑαυτὴν ἡ δεσποινὶς Λατράδ μετὰ φειδρότητας.

Ἡ ἀμυχανία τοῦ Ἀδριανοῦ ἦτο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μεγάλη.

— Ὡστε εἶναι ἀλήθεια, κύριε μαρκήσιε, τῷ εἶπεν ἡ νεάνις· ἐντροπόμενος νὰ μᾶς ἀπατήσετε ἐξ ὑπερβολικῆς λεπτότητος, δὲν θὰ μὲ νυμφευθῆτε ;

Ὁ Ἀδριανὸς προσέβλεψεν αὐτὴν μετ'

ἐκστάσεως, καί, καταβεβλημένος, κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ καθίσματος, ἡ δὲ νεάνις ἐξήτασεν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἀνησυχίας.

— Τί ἔχετε ; μήπως ὑποφέρετε ; τὸν ἠρώτησεν ἡπίως.

Ὁ Ἀδριανὸς ἀνεσκίρτησε.

— Ναί, ὑποφέρω, ἀπεκρίθη μετὰ προσπαθείας.

Καὶ προὐχῶρσεν εὐθὺς βήματά τινα πρὸς τὴν θύραν μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ φωνάξῃ.

— Ὅχι, ὄχι ! τῇ εἶπε μετὰ ζωηρότητος, μὴ φωνάζετε κανένα.

Καὶ ἐπανελθούσα ἡ νεάνις ἐκάθησεν ἐναντι αὐτοῦ.

Ἦτο ὠχρότατος ὁ Ἀδριανὸς καὶ τὸ μέτωπον αὐτοῦ περιεβρέχετο ὑπὸ ἰδρώτος.

— Ἄλλ' εἴσθε ἀσθενὴς πραγματικῶς ! ἀνέκραξεν αὕτη.

— Ὅχι, δεσποινίς, δὲν εἶμαι ποσῶς ἀσθενής· εἶμαι ἀμήχανος καὶ τεταραγμένος μέχρι βάθους ψυχῆς.

— Ὡ ! διατί ;

— Ἄ ! ὑπέλαβε λυπηρῶς, ὑπάρχουν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου περιστάσεις πολὺ δύσκολοι καὶ πολὺ λυπηραί.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε μαρκήσιε, ἐξηγηθῆτε.

— Ναί, πρέπει νὰ ἐξηγηθῶ, τὸ καθήκον μου τὸ ἀπαιτεῖ ἡ τιμὴ μου.

Εἶτα, ὡς ἂν εἰ ἀνεκτήσατο αἴφνης τὸ θάρρος καὶ τὰς δυνάμεις αὐτοῦ, ἐπανέλαβε μετὰ σταθερᾶς φωνῆς :

— Δεσποινίς, ἐνώπιόν σας εὐρίσκεται τρέμων ἄθλιος ἔνοχος, αἰσχυρόμενος καὶ μετανοῶν δι' ὅ,τι ἔπραξεν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς δεσποινίδος Λατράδ προσηλώθησαν ἐπὶ τῶν τοῦ μαρκησίου, τὸ δὲ βλέμμα αὐτῆς ἐξέφραζε λυπηρὰν ἐκφρασίαν.

— Ἐχετε γενναίαν καρδίαν, δεσποινίς, ἐξηκολούθησεν, αἰσθημάτα ὑπέροχα· εὐγενῆ ὑπερηφάνειαν· ἠτύχησα νὰ ὀνηθῶ νὰ ἐκτιμῆσω τὰς ἐξαιρετοὺς ἀρετάς, τὰς ὁποίας κλείει ἡ καρδία σας. Ὁ πρὸς ὑμᾶς σεβασμὸς καὶ ὁ θαυμασμὸς μου μὲ κάμνουν νὰ αἰσθάνωμαι περισσότερον ὅτι εἶμαι ἀνάξιος ὑμῶν. Ἐξαιτοῦμαι τὴν συγγνώμην σας, δεσποινίς· εἶμαι ἐκ τῶν προτέρων βέβαιος ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσετε.

» ἤξευρετε ἐκ τῶν πληροφωριῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἔλαβεν ὁ πατὴρ σας, ὅτι αἱ ἀνοησίαι μου μὲ ὠδήγησαν εἰς τὸν ὀλεθρον. Ὅλα τὰ κτήματά μου εἶναι ὑποθηκευμένα διὰ μεγάλα ποσά, τὰ ὁποῖα ἐδανείσθη. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν δύνανται νὰ κινηθῶσιν ἐναντίον μου δικαί καὶ τότε ἡ καταστροφὴ μου εἶναι πλήρης. Θὰ πωληθῶσιν ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης τὸ πατρικόν μου μέγαρον καὶ ὅλη ἡ λοιπὴ περιουσία μου πρὸς πληρωμὴν τῶν χρεῶν μου. Ἴδου εἰς ποῖαν κατάστασιν εὐρίσκόμην, ὅτε ἤλθον καὶ μοὶ εἶπον : « Διὰ νὰ ἐξέλθῃς τῆς ἀμυχανίου αὐτῆς θέσεως καὶ ἀνακτήσῃς τὴν ἀπολεσθεῖσαν περιουσίαν σου, ἐν μόνον μέσον ὑπάρχει· πρέπει νὰ νυμφευθῇς νεάνιδα πολὺφερνον ». Μοὶ ὠμίλησαν περὶ ὑμῶν, δεσποινίς, περὶ τῆς περιουσίας σας, περὶ τῶν ἑκατομμυρίων τοῦ πατρός σας.

» Ἐντρομος διὰ τὸν βέβαιον ὀλεθρόν μου, παρεσύρθη· εὐεῖξα ἀδυναμίαν χαρακτῆρος...

«Ω! δὲν ζητῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε, διότι εἶναι μέγα τὸ σφάλμα μου... Ἐζήτησα τὴν χεῖρά σας καὶ μοὶ προσεφέρθη... ἦτο ὅμως μυσαρὰ κερδοσκοπία τοῦτο, διότι ἐσκεπτόμην μόνον περὶ τῆς προικὸς σας καὶ περὶ τῶν ἑκατομμυρίων τοῦ πατρὸς σας.

Ἡ νεάνις, ἣτις ἐφαίνετο λίαν ἥρεμος, ἀφῆκε βαθὺν στεναγμὸν.

— Ἰδοῦ, δεσποινίς, ἐξηκολούθησεν ὁ μαρκήσιος, ἰδοῦ ἀναξίου ἀνθρώπου, χαρακτήρ τοῦ ὁποίου τὸ μέτωπον καλύπτεται ὑπὸ ἐρυθίματος αἰσχυρῶς! Σεῖς τόσον πλουσία, τόσον εὐγενὴς τὴν καρδίαν καὶ τόσον ἀξία ἀγάπης, ὑπῆρξετε ἀντικείμενον τῆς αἰσχροκερδεῖας μου, αὐτὸ τὸ θεωρῶ ἔγκλημα!... Συγχωρήσατέ με, δεσποινίς, συγχωρήσατέ με!

Καὶ διέκοψε τὸν λόγον, φρονῶν ὅτι ἡ νεάνις ἐμελλε ν' ἀπαντήσῃ αὐτῇ ὅμως εἶπε μόνον μετὰ φωνῆς ἐστενωχωρημένης:

— Σὰς ἀκούω, κύριε μαρκήσιε, εὐαρεστήθητε νὰ ἐξηκολούθησθε.

— Τί δύναμαι νὰ σὰς εἶπω ἀκόμη, δεσποινίς; ἐπανέλαβε. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν σεβασμῖα φωνή, ἡ φωνὴ γυναικὸς, ἡ ὁποία ὑπῆρξε φίλη τῆς μητρὸς μου, μοὶ ἐρριψεν ὡς κατάραν τὰς λέξεις ταύτας: «Τὸ νὰ νυμφευθῇ τις νεάνιδα χάριν τῆς προικὸς τῆς εἶναι τι τερατῶδες, ἐὰν δὲν νυμφευθῇ αὐτὴν χωρὶς νὰ τὴν ἀγαπᾷ, πράττει τότε ἀνανδρίαν.»

Ἡ νεάνις ἔφερε μετὰ ζωηρότητος τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας, ἐγένετο δὲ κάτωχρος.

— Ἐνωῶ, εἶπε μετὰ πνιγομένης φωνῆς, δὲν μὲ ἀγαπάτε!

Καὶ ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν.

— Αἰσθάνομαι τί ὑποφέρετε καὶ διὰ τοῦτο δὲν θέλω ν' αὐξήσω τὰς βασάνους σας ἀφίνουσα ὑμᾶς νὰ εἰπῆτε περισσότερα. Ἐνωῶ, μαντεύω, κύριε, μαρκήσιε, οἱ λόγοι τῆς γυναικὸς ἐκείνης, τῆς φίλης τῆς μητρὸς σας, σὰς συνεκίνησαν, τότε ὁ ἐσκέφθητε:

«Ἐὰν ἐνυμφεύομην τὴν δεσποινίδα Λατρᾶδ, τὴν ὁποίαν δὲν ἀγαπῶ, θὰ ἦμην ἀνανδρός!» Καὶ ἀμέσως τὸ χίσθημα τῆς τιμῆς ὠμίλησεν εἰς τὴν καρδίαν σας καὶ ἐγένεατε ἀντάξιος ὑμῶν καὶ ἤλθατε νὰ εὔρητε τὸν πατέρα μου διὰ νὰ τῷ εἰπῆτε: «Δὲν ἔχω πλέον τίποτε, εἶμαι κατεστραμμένος», διότι ἠλπίζατε νὰ σὰς εἶπη: «Τότε, κύριε μαρκήσιε, λαμβάνω τὸν λόγον μου ὀπίσω, δὲν σὰς δίδω τὴν θυγατέρα μου!» Ἄλλ' ὁ πατὴρ μου, ὁ ὁποῖος μὲ ὄλην τὴν ἀδυναμίαν τοῦ χαρακτῆρός του, εἶναι ὁ ἀριστος τῶν πατέρων, ὁ ἀριστος τῶν ἀνθρώπων, ἀπήντησεν:

«Κύριε μαρκήσιε, καὶ μὴ αὐτὰ ἐγὼ σὰς δίδω τὴν κόρην μου, καὶ συνάμα ὄχι πλέον ἐν καὶ ἡμισυ ἑκατομμύριον, ἀλλὰ τρία, ἕως καὶ τέσσαρα!»

»Μεθ' ὅλα αὐτὰ ὅμως θέσατε τὴν τιμὴν σας ὑπεράνω ὅλων καὶ δὲν ἐδισταξατε, μολοντί σὰς εἶναι πολὺ δυσάρεστον, νὰ πράξῃτε τὸ καθήκον σας...

Ἡ νεάνις ἔστη ἔν' ἀναπαύσῃ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἦσαν ἐμπλοεὶ δακρύων. Εἶτα δ' ἀσθενεστέρᾳ τῇ φωνῇ καὶ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχουσα ἐπανέλαβεν:

— Ἡρξίσα νὰ σὰς ἀγαπῶ, ναί, ἦρ... χίσα

... Αἶ, τί μὲ μέλει! ὑπέλαβε ζωηρῶς καὶ ἐγερθεῖσα ἀποτόμως. Κύριε μαρκήσιε. δώσατέ μου τὴν χεῖρά σας, σὰς συγχωρῶ!

Μετ' ὀλίγον ἐπανέλαβε:

— Ἐὰν γινομένη σύζυγός σας ἀνεκάλυπτον ὅτι δὲν ἠγαπῶμην, θ' ἀπέθνησκον! Κύριε μαρκήσιε, σῶζετε τὴν τιμὴν σας, ἀλλὰ καὶ τὴν ζωὴν μου!...

— Ἄ! δεσποινίς, εἶπε συγκεκλιμένης: πόσον γίνομαι ποταπὸς καὶ ἄθλιος ἐνώπιόν σας!

— Κύριε μαρκήσιε, ἀνταπήντησεν ἐγερθεῖσα, ἐπράξατε, ὅτι ὠφείλετε νὰ πράξῃτε καὶ σὰς συγχωρῶ. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἦτο αἰσχυρὸν, δὲν ὑπαρχει πλέον. Ἄς λησμονήσωμεν ὅτι ἐγνωρίσθημεν. Ὑγίαινε, κύριε μαρκήσιε, προσέθηκεν ἐτοιμῇ ν' ἀναλυθῇ εἰς λυγμούς, ὑγίαινε!

Καὶ τραπέισα πρὸς τὴν θύραν ἤνοιξεν αὐτὴν καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Μετὰ μικρὸν ὁ μαρκήσιος, φοβούμενος μὴ εὔρεθῇ ἐναντι τοῦ κ. Λατρᾶδ, ἐξῆλθε τῆς οἰκίας.

Λ'

Ἡ οἰκογένεια Λατρᾶδ.

Ἡ δεσποινίς Λατρᾶδ ἀνέβη ἐν τάχει εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα καὶ ἔδραμεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐνθα ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Εἶμι ἀσχημῆ, εἶμι ἀπεχθής, δὲν θὰ μὲ ἀγαπήσουν ποτέ! ἔλεγε συστρέφουσα σπασμωδικῶς τοὺς βραχίονας, καὶ ἐὰν κάμμιαν ἡμέραν ὑπανδρευθῶ, θὰ μὲ ὑπανδρεύουν διὰ τὰ χρήματά μου!... Ἄλλ' ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ ὑπανδρευθῶ, θὰ μείνω ἀνυπανδρός! «Ω! εἶναι φρικῶδες αὐτό, ναί, φρικῶδες! Τί τύχη! Εἰς τί χρησιμεύουν τὰ πλοῦτη, ἡ πολυτέλεια; Ἄ! ἡ πτωχὴ ἐργάτις, ἡ πτωχοτάτη καὶ ἀθλιεστάτη, εἶναι μυριάκις εὐτυχεστέρᾳ ἀπὸ ἐμέ!

Καὶ τὰ δάκρυα ἔρρεον ἀφρονώτερα, ἐνῶ αὐτὴ ὠλόλυζεν.

Παρῆλθεν ἡμίσεια ὥρα, μεθ' ἣν ἐπραύνηθη, ἀπομαξάσα τούς ὀφθαλμούς.

Αἶφνης εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ὁ πατὴρ αὐτῆς.

— Σ' ἐζητοῦσα παντοῦ, τῇ εἶπε, καὶ σὺ εἶσαι ἐδῶ μονάχη. Ποῦ εἶναι λοιπὸν ὁ μαρκήσιος;

— Ὁ κύριος Βερβεῖν ἀνεχώρησεν ἀναμφιβόλως.

— Βέβαια ἀνεχώρησε, καὶ ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι ἦσθε μαζῇ ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ μοῦ εἰπῇ καλὴν ἐντάμωσιν, χωρὶς νὰ μοῦ θλιψῇ τὴν χεῖρα! Παράδοξος τρόπος αὐτός! «Ω! δὲν θὰ λειψῶ ἀπὸ τοῦ νὰ φανερώσω τὴν δυσἀρέσειάν μου, εὐθὺς ἄμα τὸν ἴδω.

— Ὁ κύριος μαρκήσιος Βερβεῖν δὲν θὰ ἐπανέλθῃ πλέον.

— Δὲν θὰ ἐπανέλθῃ πλέον; ὑπέλαβεν ὁ κύριος Λατρᾶδ ἐκπληκτος, συλλαβίζων τὴν φράσιν.

— Ὅχι, διότι δὲν ἔχει πλέον κάμμιαν αἰτίαν νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς ἴδῃ.

— Ἄλλὰ δὲν ἐνοῶ τίποτε.

— Ὁ γάμος μου διελύθη, πατέρα μου, πρέπει ν' ἀφήσετε ὅλα σας τὰ ὠραῖα σχέδια.

— Ἄ! καὶ τί συνέβη μεταξύ σας;

— Ὁμιλήσαμεν, ἐξηγήθημεν.

— Καὶ ἀφοῦ μοῦ ἐζήτησε τὴν χεῖρά σου, τώρα δὲν σὲ θέλει πλέον;

— Δὲν εἶναι μόνον αὐτό, πατέρα μου, διὰ πολλοὺς λόγους, τῶν ὁποίων τὴν ἀξίαν ἐξετίμησα, ὁ κύριος μαρκήσιος Βερβεῖν δὲν δύναται νὰ μὲ λάβῃ ὡς γυναικᾶ του.

— Καὶ ποῖοι εἶναι οἱ λόγοι αὐτοί! ἤρωτησε λακωνικῶς ὁ κύριος Λατρᾶδ.

— Πατέρα μου, σὰς τοὺς εἶπεν.

— Ἄλλὰ τοῦ ἀπήντησα.

— Ναί, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι δὲν τὸν ἐπέισατε.

Ὁ κ. Λατρᾶδ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, εἶπεν, ὑπάρχει καὶ τι ἄλλο. Καὶ παρεδέχθησιν σὺ ἀπλοῦστατα τοὺς λόγους του; Ἀρνεῖται νὰ σὲ λάβῃ διὰ γυναικᾶ καὶ μένεις ἡσυχῆς;

— Πατέρα μου, πατέρα μου, σὰς παρακαλῶ...

— Ἄλλὰ δὲν ἔχεις λοιπὸν καρδίαν! διέκοψεν αὐτὴν μετ' ἠχηρᾶς φωνῆς.

Νέα δάκρυα ἀνέθορον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς νεάνιδος.

— Ἄ! κλαίεις τώρα, κλαίεις, ἐπανέλαβεν ὁ κ. Λατρᾶδ ἀναζωογονούμενος βαθυμηνδόν, λοιπὸν προτιμᾶς αὐτό. Αὐτὸ μαρτυρεῖ ὅτι αἰσθάνεσαι ὡς ἐγὼ τὴν προσβολὴν, τὴν αἰσχυρὰν ὕβριν, ἡ ὁποία μᾶς ἐγίνε.

»Ἄ! δᾶ, καὶ διὰ ποίους λοιπὸν μᾶς παίρνει ὁ καλὸς αὐτὸς μαρκήσιος; Νομίζει τάχα, ἐπειδὴ εἶναι εὐγενὴς ὅτι δικαιούται νὰ περιφρονῇ τοὺς ἀνθρώπους κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

»Ὁραία εὐγένεια μὰ τὴν ἀλήθειαν! Ἄλλὰ καὶ ὁ τελευταῖος ἀνθρώπος τοῦ λαοῦ δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ φερθῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Μᾶς περιεπαίξεν ὁ μαρκήσιος, ἀλλὰ θὰ τὸν μάθω ἐγὼ ὅτι δὲν παίζειν τοιουτοτρόπως μὲ τὴν ἡσυχίαν μίαν οἰκογενείας, μὲ τὴν ὑπόληψιν μίαν νέας!

»Μήπως τάχα ὑπῆγα ἐγὼ νὰ τὸν εὔρω; μήπως ἐγὼ ἔτρεξα κατόπιν του;

»Δὲν ἐζήτησεν αὐτὸς τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς μου καὶ ἐγὼ τοῦ τὴν ἔδωκα;

»Ἀπὸ τοὺς λόγους του δὲν παραδέχομαι κἀνενα, διότι ὁ καλλίτερος ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἀξίζει τίποτε. Τοὺς λόγους αὐτοὺς τοὺς εἶχεν ἢ καὶ ἔπρεπε νὰ τοὺς ἔχῃ πρὶν σὲ ζητήσῃ εἰς γάμον.

»Ὁ γάμος αὐτὸς ἀπεφασίσθη, ἐτελειώσαν δὲ ὅλα καὶ ὅταν ὅλοι οἱ φίλοι μας, ὅλοι οἱ γνώριμοί μας τὰ ἐμάθων, ἦλθε νὰ μᾶς εἰπῇ, εἰς σὲ ὅτι δὲν σὲ θέλει πλέον, καὶ εἰς ἐμὲ ὅτι δὲν θέλω νὰ νυμφευθῶ τὴν κόρην σου!

»Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι ἀγένεια, οὔτε ὁ ἀμαξᾶς μου θὰ ἐφέρετο τοιουτοτρόπως.

»Ἄ! δᾶ, μήπως τάχα ἡ κόρη τοῦ κυρίου Λατρᾶδ δὲν εἶναι ἀξία οἱ ἕνα μαρκήσιον κατεστραμμένον;

»Σήμερον θεωροῦνται ὡς προνόμια τοῦ ἀνθρώπου ἡ νοημοσύνη καὶ ἡ ἐργασία ἀληθεῖς τίτλοι τῆς εὐγενείας εἶναι αὐτὰ τὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου! Τί λοιπὸν ἠθέλησεν; νὰ μᾶς κάμῃ περιγελαῶν τοῦ κόσμου;»

— Πατέρα μου, εἶπεν ἡ νεάνις μετὰ ἰκε-

τευτικής φωνῆς, σὰς παρακαλῶ, ἡσυχάσατε!

— "Ὅχι, ὄχι ἄφες με ἡσυχον! ἀνέκραξε μετὰ παραφορᾶς. Δὲν θέλω νὰ μὲ περιγελοῦν καὶ δὲν συγχωρῶ ὕβριν, ἢ ὅποια ἐγένετο εἰς τὴν κόρην μου! Εἶμαι ἄνω κάτω. Ἄ! δὲν ἤξεύρει ποῖος εἶμαι ἐγὼ, δὲν ἤξεύρει!.. Ποῦ εἶσαι; θέλεις νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν; Γνωρίζεις τὴν θέσιν τοῦ μαρκησίου, γνωρίζεις ὅτι κατήντησεν εἰς τὸ ἐπακρον τῆς δυστυχίας καὶ ὅτι διὰ νὰ σωθῆ, πρέπει νὰ νυμφευθῆ κόρην πλουσίαν. Λοιπὸν ὁ ἀληθὴς λόγος τῆς ἀθλίας διαγωγῆς του εἶναι αὐτὸς τὸν ὅποιον ἐπρόσεξε νὰ μὴ φανερώσῃ; δὲν σὲ θέλει πλέον, διότι εὐρήκην ἄλλην.

Ἡ νεᾶνις κατελήφθη ὑπὸ σπασμωδικῶν κρίσιν.

— Σὰς παρακαλῶ, πατέρα, εἶπε μετὰ πεπνηγμένης φωνῆς, μὴ τὸ πιστεύετε.

— Ἐγὼ λέγω ὅτι εἶναι αὐτό, αὐτὴ εἶναι ὅλη ἡ ἀλήθεια! Ἐγὼ ναὶ μὲν εἶμαι ἀπλούστατος ἄνθρωπος, ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ βλάξ. Καὶ πιστεύει ὁ ἄθλιος ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα θὰ μείνῃ ἕως ἐδῶ. "Ὅχι, εἰς τὴν τιμὴν μου, τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ μείνῃ ἕως ἐδῶ.

Καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς φλογερούς, μὲ τὸ βλέμμα μεστὸν λύσσης, μανιωδῶς ποδοκροτῶν ὁ πρῶτον ἐργολάβος, ἐξῆλθε τοῦ ὀματίου, κλείσας μετὰ κρότου τὴν θύραν.

Τῇ ἐσπέρᾳ, ὅτε ἐπανήρχετο ἡ νύξ, εἰσήλθεν ὁ Ἰούλιος Λατραδ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ, ἐρχομένου νὰ μάθῃ τί πρὸ ὀλίγου συνέβη μεταξύ τοῦ κυρίου Λατραδ, τῆς θυγατρὸς του καὶ τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν.

Ἰσως ἤλπιζεν ὅτι ὁ νέος θὰ ἦτο ἀκόμη ἐκεῖ, τότε δὲ θὰ εἰδείπων φαιδρῶς, τοῦθ' ὅπερ ἐπεθύμει ὁ παράσιτος, διότι μεταξύ τῶν πανουργιῶν, τὰς ὁποίας μετεχειρίζετο ὁ κύριος ὑποκόμης ἐξεύρισκε μέσον ἕνα τρέφεται ἀναλώμασιν ἄλλων.

Ὁ γέρον Λατραδ ὑπεδέξατο τὸν Σανζάκ κακῶς.

— Κύριε Λατραδ, εἶπε, σήμερον μὲ ὑποδέχσθε κατὰ τρόπον λίαν παραδόξον.

— Ἄ! εὐρίσκετε παραδόξον τὸν τρόπον μου;

— Ναί, ἀκόμη καὶ ὁ υἱὸς σας, τοῦ ὁποίου ἡ ἐκπληξίς εἶναι ἴση μὲ τὴν ἰδικήν μου.

— Λοιπὸν, κύριε ὑποκόμη, εἶμαι ἐξωργισμένος, ἰδοῦ.

— Ἐναντίον μου;

— Ναί.

— Τί σὰς ἔκαμα;

— Τί μ' ἔκαματε; Σεῖς μοῦ ἐφέρατε ἐδῶ τὸν μαρκησίον Βερβεῖν σεῖς μοῦ τὸν ἐπαρουσιάσατε.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν; εἶμαι δυσαρεστημένος ἕναντιόν σας διὰ τοῦτο.

— Ἀλλὰ τέλος, κύριε Λατραδ, ἐξηγήθητε τί συμβαίνει; τί τρέχει;

— Συμβαίνει, κύριε ὑποκόμη, ὅτι σεῖς καὶ ὁ μαρκησίος σας μᾶς ἐπήρατε δι' ἀπλοῦς ἀνθρώπους, ὅτι μᾶς περιεπαίζατε.

— "ὦ!

— Ἐάν ἤμουν ἄνθρωπος εὐφυῆς, ὅπως σεῖς οἱ εὐγενεῖς, θὰ εὐρίσκα ἄλλας λέξεις διὰ

νὰ χαρακτηρίσω τὴν ἀχαρκτήριστον διαγωγὴν σας.

— Ἀλλὰ, κύριε...

— Ὁ μαρκησίος σας Βερβεῖν, ὁ καλλίτερος φίλος σας, κύριε ὑποκόμη, εἶναι ἕνας ἄθλιος. Ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι εἶμαι ἑκατομμυριούχος καὶ ὅτι αὐτὸς εἶναι ἕνας μαρκησίος κατεστραμμένος, δὲν ἔλαβε τὴν τόλμην νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς εἴπῃ σήμερον, εἰς ἐμὲ πρῶτον καὶ ἔπειτα εἰς τὴν κόρην μου, ὅτι δὲν θέλει πλέον νὰ τὴν νυμφευθῆ;

Καταπλαγεῖς ὁ ὑποκόμης ἔμεινεν ἄφωνος.

— Τί λέγεις σὺ δι' αὐτό; ἠρώτησεν ὁ κύριος Λατραδ ἀποτόμως τὸν υἱὸν του.

— Λέγω, πατέρα, ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀτιμία.

— Ἄ! ἐννοεῖς, ὅζῃ σοὶ ὁ Θεός; βλέπω ὅτι ἔχεις αἷμα εἰς τὰς φλέβας. Ἄ! ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ μείνῃ ἕως ἐδῶ!

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Ἰούλιος Λατραδ.

— Αὐτὸ εἶναι φοβερόν, σκανδαλώδες, τερατώδες, εἶπεν ὁ ὑποκόμης ἀναλαβὼν τὸν λόγον.

— Δὲν ἐπιδοκιμάζετε λοιπὸν τὴν διαγωγὴν τοῦ φίλου σας; τὸν ἠρώτησεν ὁ κύριος Λατραδ.

— Ἄπ' ἐναντίας, τὴν θεωρῶ μυσαρὰν καὶ ἔκαμην αὐτὴν τὴν ὕβριν εἰς μίαν νεανίδα, εἰς ὀλόκληρον οἰκογένειαν! Ἄ! αὐτὸ εἶναι ἀσύγγνωστον!

— Εἶναι ὕβρις ἀπὸ τὰς σοβαρωτάτας. Τί θὰ σκεφθῆ ὁ κόσμος καὶ τί θὰ εἴπῃ δι' ἡμᾶς; Πόσον θὰ ἦναι εὐχαριστημένοι οἱ φθονεροὶ καὶ ζηλότυποι νομιζῶ ὅτι τοὺς ἀκούω νὰ γελοῦν, νὰ ξελαρυγγίζονται, νὰ μᾶς περιγελοῦν, ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον. Εἰμποροῦσα κ' ἐγὼ νὰ περιγελάσω ἐκείνους, οἱ ὅποιοι θὰ εἰποῦν τὸ κοντὸ καὶ τὸ μακρὺ των, ἀλλ' ἔλα δά, ἔχω φιλότιμον καὶ ὑπερηφάνειαν. Καὶ ἔπειτα τῆς κόρης μου, ἀκούεις, Ἰούλιε, τῆς ἀδελφῆς σου, προσεβλήθη ἡ ὑπόληψις!

»Ἐνας γάμος, ὁ ὁποῖος ἔγεινε φανερός καὶ διὰ τὸν ὅποιον ὅλος ὁ κόσμος ὀμιλεῖ καὶ ὁ ὁποῖος δὲν γίνεται... «— Διὰ τί λοιπόν; — Τί συνέβη λοιπόν; — Εἶναι γελοῖον ὅμως; — Καὶ ὁ ἄλλοτε κτίστης, ὁ ὀψίπλευτος, ὁ κενόδοξος Λατραδ θὰ σοῦ ἔχει μίαν μύτην!...

— Ὁ μαρκησίος ἐτραβήχθη. — Καὶ χωρὶς νὰ διστασῇ, μὲ ὄλην τὴν μεγάλην προίκαν τῆς κόρης καὶ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ ἀφελοῦς Λατραδ. — Ναί, ἠρνήθη ξηρὰ-ξηρὰ νὰ πάρῃ τὴν κόρην του! — Πρέπει ν' ἀνεκάλυψε κατὰ σβαρόν! «Καὶ τόσα ἄλλα! νᾶχη κάνεις αὐτιά διὰ ν' ἀκούῃ τὰς φλυαρίας τῶν ἀνοήτων καὶ ἰδοῦ πῶς ἡ τιμιότης ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἰργάσθη καθ' ὄλην του τὴν ζωὴν, καὶ ἐπέτυχε, διότι ἐκοπίασε, γίνεται ἀντικείμενον συζητήσεων καὶ καταβιβάζεται».

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Λατραδ, μεγαλοποιεῖτε πολὺ τὰ ἐπακόλουθα τῆς ἀνοησίας τοῦ μαρκησίου Βερβεῖν.

— "Ὅχι, Σανζάκ, ἀνταπήντησεν ὁ Ἰούλιος, ὁ πατὴρ μου ἔχει δίκαιον· αὐτὰ θὰ εἰποῦν καὶ ὕστερα ἀπὸ μίαν ἀπροσδόκητον διάλυσιν τοῦ συσχετισμοῦ εἰμποροῦν νὰ ὑποθέσουν τὰ πλέον ἀπίθανα πράγματα.

— Καί, προσέθηκεν ὁ κ Λατραδ, εἶ-

μεθα ἀδύνατοι κατὰ τῆς συκοφαντίας, ἢ ὅποια μᾶς προσβάλλει, κατὰ τῆς συκοφαντίας, ἢ ὅποια στιγματίζει, δηλητηριάζει, φονεύει!

Ὁ Ἰούλιος Λατραδ περιῆλθε τὴν αἰθουσαν κατεχόμενος ὑπὸ πυρετώδους ταραχῆς, εἶτα ὁ ἔπανελθὼν πρὸς τὸν πατέρα του:

— Τί λέγει ἡ ἀδελφή μου; ἠρώτησε.

— Τίποτε. Αὐτὴ κλαίει κλεισμένη εἰς τὸ ὀματίον της.

Τὸ βλέμμα τοῦ Ἰουλίου Λατραδ ἐγένετο αἴφνης στυγνόν· ὁ φιλοπότης νέος τότε ἠσθάνθη ἀφυπνιζόμενα ἐν ἑαυτῷ τὰ αἰσθήματα τῆς ἀξιοπρεπείας, τῆς ὑπερηφανίας, τῆς τιμῆς.

— Πατέρα, εἶπε μετὰ παλλομένης φωνῆς, ἡ ἀδελφή μου περιεφρονήθη, ὕβριστη, προεπηλακίσθη καὶ πρέπει νὰ τύχῃ ἐκδικήσεως!

— Θὰ τύχῃ; θὰ ὑπάγω νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν μαρκησίον Βερβεῖν λόγον τῆς ἀτίμου διαγωγῆς του!

— Μὲ συγχωρεῖτε, πατέρα, ἀνταπήντησεν ὁ Ἰούλιος ἐγερθεὶς αἴφνης; λησμονεῖτε ὅτι ἔχετε υἱόν, τοῦ ὁποίου καθήκον εἶναι νὰ σὰς ἀντικαταστήσῃ κατὰ τὴν περίστασιν αὐτὴν. Εἶμαι καὶ ἐγὼ προσβεβλημένος, ὅπως εἴσθε σεῖς καὶ ἡ ἀδελφή μου, εἰς ἐμὲ ἀπόκειται νὰ ὑπερασπίσω τὴν ὑπόληψιν τῆς ἀδελφῆς μου, νὰ ὑπερασπίσω τὴν τιμὴν μας.

Ὁ πατὴρ ἔλαβε τὰς χεῖρας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καὶ θλίβων αὐτὰς ἰσχυρῶς,

— Καλὰ, εἶπε λίαν συγκινημένος, πολὺ καλὰ, ἔλα, εἶμαι εὐχριστημένος· δεῖχνεις ὅτι ἔχεις καρδίαν!

Ὁ ὑποκόμης ἔλαβε τότε τὸν λόγον.

— Ναί, εἶπε, πολὺ καλὰ, συγχωρήσατέ με ὅμως νὰ σὰς εἰπῶ, κύριε Λατραδ καὶ πρὸς σὲ Ἰούλιε, ὅτι δὲν ἐλπίζω νὰ καταστήσετε ἕως ἐκεῖ.

— Διὰ τί, κύριε ὑποκόμη;

— Διότι ὁ μαρκησίος θὰ μετανόησεν δι' ὅτι ἔκαμην ἐν στιγμῇ παραφορᾶς καὶ θὰ ἔλθῃ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Λατραδ.

Πατὴρ καὶ υἱὸς ἀντήλλαξαν ἐν τάχει βλέμμα.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΙ.

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ

ΙΑΤΡΟΥ ΑΤΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ :

ΤΟ ΠΕΡΙΛΕΓΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ

ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀρτιζίνεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθῆναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ ΦΡΑΓΚῶΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν τελῶν.